

Sygn. akt VIII Ka 718/ 13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesław Oksiuta

Protokolant Aneta Chardziejko

przy udziale Prokuratora Marka Żendziana

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2013 roku

sprawy J. G.

oskarżonego o czyn z art. 178a § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokółce

z dnia 10 lipca 2013 roku sygn. akt II K 389 / 13

I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że :

- przypisany oskarżonemu J. G. czyn kwalifikuje z art. 87 § 1a kw i na mocy art. 87 § 1a kw skazuje i wymierza mu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu.
- na mocy art. 87 § 4 kw orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych na okres 2 (dwóch) lat.

II. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia opłaty za obie instancje oraz zryczałtowanych wydatków za postępowanie przed Sądem I instancji i postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

J. G. został oskarżony o to, że w dniu 14 kwietnia 2013 roku około godziny 18,20 w S. na ulicy (...) kierował rowerem będąc w stanie nietrzeźwości 0,70 mg/dm³ w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat pod odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne tj. o czyn z art. 178a§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

Sąd Rejonowy w Sokółce wyrokiem z dnia 10 lipca 2013 roku oskarżonego J. G. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to, na mocy art. 178a§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., skazał go, a na podstawie art. 178§2 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięć) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42§2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów rowerowych na okres 5 (pięć) lat.

Zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok, na zasadzie art. 425§1, 2 i 3 k.p.k. w części dotyczącej kary, na niekorzyść oskarżonego J. G., zaskarżył prokurator. W oparciu o przepisy art. 438 pkt 2 k.p.k. i art. 437§1 i 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił obrazę art. 343§1

i §7 k.p.k. polegającą na wymierzeniu J. G. bez przeprowadzenia rozprawy kary 5 miesięcy pozbawienia wolności, pomimo zawartego w akcie oskarżenia wniosku oskarżyciela o wymierzenie uzgodnionej z oskarżonym kary 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie J. G. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się nie pozbawiona racji, aczkolwiek „przekwalifikowanie” przez ustawodawcę, już po wydaniu zaskarżonego wyroku, przestępstwa przypisanego J. G. do kategorii wykroczeń, doprowadziła – na etapie postępowania odwoławczego – do konieczności zmiany tego wyroku z urzędu.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Rejonowy orzekający w niniejszej sprawie, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ocenionego zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, trafnie ustalił, że J. G. w dniu 14 kwietnia 2013 roku około godziny 18.20 w S. na ulicy (...) kierował rowerem będąc w stanie nietrzeźwości 0,70 mg/dm³ w wydychanym powietrzu.

Oskarżony przyznał się do zarzuczonego mu czynu, a o jego sprawstwie przekonują nie tylko jego wyjaśnienia, ale również zeznania świadka D. D. oraz protokół z badania stanu trzeźwości (zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu). Zważywszy, że Sąd Okręgowy podzielił ocenę materiału dowodowego i ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, szersze rozważania w tym zakresie stały się zbędne i niecelowe. Zwłaszcza, że powyższe nie było również kwestionowane w złożonym środku odwoławczym, w którym rzecznik oskarżenia zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie trybu tzw. „skazania bez rozprawy” tj. uchybienie przepisowi art. 343§1 i 7 k.p.k.

Nie odmawiając słuszności argumentacji apelującego wskazać jednak należy, że po wydaniu przez Sąd I instancji wyroku w przedmiotowej sprawie, zachowanie przypisane J. G., z woli ustawodawcy, przestało być występkiem z art. 178a§2 k.k., a stało się wykroczeniem z art. 87§1a k.w., co doprowadziło do konieczności zmiany zaskarżonego wyroku w tym kierunku (postulat sformułowany przez rzecznika oskarżenia w treści apelacji stał się, w tym momencie, nieaktualny).

O powyższym przesądziła mianowicie treść ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.2013.1247), która w tym zakresie weszła w życie w dniu 09 listopada 2013 roku. Regulacja ta wprowadziła istotną zmianę w zakresie penalizacji czynów zabronionych, skierowanych przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji w zakresie kryminalizacji zachowań polegających na prowadzeniu w stanie nietrzeźwości pojazdów innych, niż mechaniczny.

I tak na mocy jej art. 2 ust. 3 lit. a dodano do art. 87 kodeksu wykroczeń §1 a. Zgodnie z jego treścią obecnie popełnia wykroczenie ten kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem podobnie działającego środka, prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu inny pojazd niż określony w § 1 (a więc inny, niż mechaniczny). Jednocześnie w art. 12 ust. 3 ustawy nowelizującej w art. 178a k.k. uchylono §2. Tym samym zmieniono charakter prawny tego rodzaju działania i z dotychczasowego występku stypizowanego w art. 178a§2 k.k. przeniesiono je na grunt odpowiedzialności wykroczeniowej.

W konsekwencji, w miejsce dotychczasowej podstawy orzekania środka karnego za tego rodzaju czyn, wprowadzono do art. 87 k.w. § 4, który w sposób fakultatywny uprawnia Sąd do orzeczenia obok kar za w/w wykroczenie, także środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów niemechanicznych (art. 2 ust. 3 lit. c ustawy nowelizującej). W świetle art. 29§1 k.w. zakaz taki wymierza się w miesiącach lub latach, na okres od 6 miesięcy do 3 lat.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na rozprawie apelacyjnej uprzedził obecne strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej zarzuczonego oskarżonemu czynu z art. 178a§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. na wykroczenie z art.

87§1 a k.w. Prokurator przychylił się do powyższego stanowiska wnosząc o wymierzenie oskarżonemu kary 30 dni aresztu i orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych na 3 lata (k. 73v).

W efekcie, z uwagi na wyżej opisaną modyfikację odpowiedzialności poczynioną przez ustawodawcę i bez wątpienia odnoszącą się do zachowania przypisanego J. G. (także z uwagi na treść art. 27 ustawy nowelizującej nakazującej stosowanie jej przepisów do spraw wszczętych przed dniem jej wejścia w życie), zaskarżony wyrok – na etapie postępowania odwoławczego – należało skorygować. Dlatego też zmieniono go w ten sposób, że przypisany oskarżonemu J. G. czyn zakwalifikowano z art. 87§1a k.w. i ten przepis przyjęto za podstawę skazania i wymiaru kary.

Takie rozstrzygnięcie zdeterminowało konieczność nowego określenia rodzaju i wymiaru sankcji za przypisane oskarżonemu zachowanie.

Kierując się dyrektywami art. 33 k.w. Sąd Okręgowy wziął przede wszystkim pod uwagę, że J. G. kierował rowerem na jednej z głównych ulic (...) w stanie nietrzeźwości z zawartością 0,70 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu (poziom blisko trzykrotnie wyższy niż stężenie określone w art. 115 pkt 16 k.k.). W tym stanie jego zdolności psychomotoryczne były w znacznym stopniu zakłócone. Nie ulega wątpliwości, że stwarzał tym duże zagrożenie nie tylko dla siebie, ale również dla innych uczestników ruchu pomimo, że miało to miejsce w godzinach wieczornych.

Jednocześnie J. G., jakkolwiek przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu, co należało poczytać na jego korzyść, jest osobą wcześniej karaną, w tym za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, co niewątpliwie stanowi okoliczność go obciążającą.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, najwyższa z kar przewidzianych za wykroczenie, a mianowicie kara 30 dni aresztu jest karą współmierną, która uwzględnia wszystkie okoliczności istotne z punktu widzenia wymiaru kary, a w szczególności znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego i cele nie tylko w zakresie społecznego oddziaływania, ale także zapobiegawcze i wychowawcze. W szczególności winna ona uzmysłowić J. G. naganność jego zachowania lekceważącego zarówno obowiązujący porządek prawny, jak i realnie zagrażającego dobrom innych osób – uczestników ruchu.

Z uwagi również na to wywołane zagrożenie, w ocenie Sądu Okręgowego należało wyeliminować z ruchu osobę oskarżonego jako kierowcę pojazdów rowerowych na okres 2 lat. Przeciwnie do stanowiska prokuratora wyrażonego na rozprawie apelacyjnej – zdaniem Sądu Okręgowego – zakaz ten orzeczony w górnych, ale nie maksymalnych ustawowych granicach będzie dla oskarżonego wystarczająco dotkliwy. Dlatego też, na mocy art. 87§4 k.w., orzeczono jak w sentencji wyroku.

Mając na uwadze charakter zmian dokonanych przez Sąd Okręgowy, na mocy art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i w zw. z art. 119 k.p.w., kierując się względami słuszności, Sąd ten zwolnił oskarżonego od ponoszenia opłaty za obie instancje oraz zryczałtowanych wydatków za postępowanie pierwszoinstancyjne i postępowanie odwoławcze.